

omenjena kmetija zopet prišla v last očeta J. P—ja, kateri jo je leta 1870, ko se je J. Kv., nezakonski sin toženca J. K—ja, poročil s tožiteljevo hčerjo M. P—jevo odstopil J. Kv—u.

Po izpovedbi tožiteljevi in kakor se razvidi iz izjav prič P. in U. K., vršila so se mej tožiteljem in tožencem dotična pogajanja in prvi je stavil pogoj, da prevzame J. K. vse njegove dolgove. Če pa se je toženec zavezal, da bode za časa onih pogajanj obstoječe tožiteljeve dolgove plačal, tako se v tem ne vidi darilo tožitelju nasproti.

Da toženec prevzame tožiteljeve dolgove, to je tožitelj terjal le kot povračilo za odstopljeno kmetijo.

Če se je tudi kmetija toženčevemu nezakonskemu sinu in ne tožencu samemu odstopila, manjka vendar na strani tožiteljevi bistveni znak darila, to je obogatenje, ker ni očitno, da presega znesek prevzetih dolgov čisto vrednost odstopljene kmetije. Če se je pri izročevanju kmetije na J. Kv—a naredilo pismo, s tem vendar ni izločeno, da se po §. 887. o. d. z. ne more ozir jemati na omenjeni prevzem dolgov.

Ivročevanje nepremičnostij in dotična zaveza sta dve različni pravni opravili, za to ni bilo treba, da bi se bila določila o enem vzela v pismo, ki se je napravilo o drugem.

Toženčeva revizijska pritožba se je torej morala zavreči in toženec ima po §§. 24 in 26. zak. od 16. maja 1874 drž. zak. št. 69. plačati stroške tretje instance. —

K bagatelnemu postopanju.

(Vpliv prava do retencije na kompetenco sodnije. — Nekompetenca ugovarjati se mora tudi v bagatelnej obravnavi pri prvem dnevu.)

M. M. je z bagatelno tožbo pozval L. D—a v Pečuhu pri o. m. d. sodnji v Ljubljani zaradi plačila 41 gld. 89 kr. c. s. c. — Toženec je pri drugem dnevu pobijal kompetenco tej sodnji, sklicevaje se na to, da stanuje v Pečuhu, in da se nikdar ni zavezal, tožnika v Ljubljani poplačati.

Z rabsodbo od 18. januarja 1881, št. 1476, je c. kr. mestno-delegirana okrajna sodnja v Ljubljani spoznala:

Toženec je dolžan tožitelju vozne in prejemne stroške v znesku 41 gld. 89 kr., dalje 6 % obresti od 26. novembra 1880 in 7 gld. 48 kr. tožnjih in sodnijskih stroškov v osmih dneh pod eksekucijo plačati.

Razlogi:

Toženec oporeka jedino le, da je dolžan loco Ljubljana plačati in odreka kompetenco tej sodnji. — Ta ugovor pa nikakor ni vtemeljen. Tožiteljeva terjatev do toženca je nastala iz obojestranske kupčije, ki sta jo sklenila mej soboj. Ta terjatev se je morala plačati koj, ko je toženec naročil tožitelju, naj blago izroči gosp. I. N.

Po členu 313. trg. zak. je tožitelj imel pravico, zavoljo te terjatve to blago retinirati in po členu 315. trg. zak. je bil opravičen, potem, ko ni bil navzlic večkratnemu opominu poplačan, po tožnej poti pri svojej lastnej sodnji, torej v Ljubljani, proti tožencu predlagati, da se blago proda.

Če je bil torej tožitelj, izvrševaje svoje pravo do retencije opravičen pri svojej sodnji predlagati, da se blago proda, mora še toliko bolj opravičen biti, zavoljo iste terjatve pri svojej sodnji proti prodajalcu tožno pot nastopiti, da si izterja stroške, ki so se držali retourniranega blaga. Pravica do retencije je obširneja, kot ravnokar omenjena pravica do iztoženja pri svojej sodnji. Prva pravica (plus) obsega torej tudi drugo (minus).

S tem je dolžnost plačila loco Ljubljana, kakor tudi kompetenca te sodnije vtemeljena.

Proti tej razsodbi vložil je toženec pritožbo ničnosti.

C. kr. nadsodnija pa je z razsodbo od 23. februarja 1881 št. 2433, potrdila razsodbo prvega sodnika in obsodila toženca, da ima sam plačati stroške te pritožbe.

Razlogi družega sodnika:

Gledé na to, da je tožitelj poslano mu blago N—u izročil, kakor mu je bilo naročeno, — da se pa priznava, da je tožitelj blago grajal, — gledé na to, da toženec ne trdi, da je tožitelja na drug način poplačal, — gledé na to, da ima tožitelj v tem slučaju po čl. 315. trg. zak. pravico, pri svojej sodnji proti dolžniku predlagati, da se blago proda in on poplača, — gledé na to, da iz tega sledi, da se tudi sama tožba za plačilo pri istej sodnji lahko vloži, — gledé na to, da je tedaj c. kr. mestno-delegirana

okrajna sodnija v Ljubljani k obravnavanju in razsojenju predležče pravne zadeve pristojna, — gledé na to, da se mora odrekanje kompetence pri prvi obravnavi, ki se vrši, izreči, da pa se je omenjeni ugovor še le pri podaljšanej obravnavi izrekel, — da torej ta toženčev ugovor inkompetence in oziroma ničevnostni uzrok §. 78, št. 2, bagat. obrav. ne obstoji, — zavrže se ničevnostna pritožba, ki jo je L. D. vložil proti razsodbi c. kr. mestno-delegirane sodnije v Ljubljani od 18. januarja 1881, št. 1476.

Nasproti tej nadsodnijskej razsodbi moramo svoje čitatelje opozoriti na §. 67. bagatelnega obravnavanja. Ta §. se glasi: Obravnava smatrati se ima do oznanjenja njenega sklepa kot celota — vse do tega trenutka (to je do oznanjenja obravnavega sklepa) povedano velja kot o pravem času povedano.

H konkurznemu ređu.

(Najvišjega sodnijskega dvora določba od 17. februvarja 1880, št. 1674, s katero se je po nadsodnijskej odločbi od 31. decembra 1879, št. 14210, odstranjeni odlok deželne sodnije v Ljubljani od 7. decembra 1879, št. 9534 potrdil.)

Salomon Berger je pred ogrskim sodnijskim dvorom v D. tožil banko Slovenijo v Ljubljani, da naj mu poplača pogorišča škode 4110 gld. c. s. c. Z razsodbo od 22. avgusta 1879, št. $\frac{94}{18} \frac{89}{79}$ prisodila se mu je ta škoda.

Z odlokom od 17. oktobra 1879, št. 15235 se mu je po omenjenem sodnijskem dvoru dovolila eksekucija za varnost.

Z odlokom od 2. decembra 1879, št. 9253 je c. kr. deželna sodnija v Ljubljani ukazala, da naj se v varnost Salomon Bergerjevej terjatvi izvrši rubežen vsakovrstnega bankinega premičnega premoženja.

Kakor se je v relaciji od 6. decembra 1879 poročalo, izrekel je banke zastop, da nima banka „Slovenija“ nikacega premoženja, kakor samo terjatve pri agentih in akcijonerjih, ki pa se morajo še le iztožiti, posebno pa tudi, da ne premore banka nikake gotovine, nikake kase, in da zategadelj nikacega plačila dati ne more.